

Kære alle fra årgang 1964 – såvel A som B – .

Jubilæum betegner – ifølge Emma Gads takt og tone fra 1919 – en festlighed, der spiller en større og større rolle i samfundslivet. Ikke alene for personer med tilknytning til det politiske liv, virksomheder og foreninger m.v. men også for skoler og skoleelever.

Derfor er vi – på initiativ af Kirsten og Anna – samlet her i dag, men det vender jeg tilbage til.

Vore veje efter skoletiden har formodentlig været vidt forskellige. Men hvad fik vi så overordnet med som belast til vores arbejdsliv. Det har jeg tilladt mig – efter 50 år - at konkludere følgende på:

- 1) Vi fik retten til at vurdere vores egen adfærd, vore tanker og følelser
- 2) Vi fik retten til at undlade at forklare eller undskylde vores adfærd og træffe ulogiske beslutninger
- 3) Vi fik retten til at vurdere om det var vort ansvar at finde løsninger på andre menneskers problemer
- 4) Vi fik retten til at ændre standpunkter
- 5) Vi fik retten til at begå fejltagelser og tage ansvaret for dem
- 6) Vi fik retten til at sige ”vi ved det ikke” eller ”vi forstår det ikke”
- 7) Vi fik retten til at være uafhængige af andres sympati og velvilje
- 8) Vi fik retten til at udtrykke vore følelser
- 9) Vi fik retten til at bede om det vi ønskede
- 10) Vi fik retten til at sige ”nej” og sige ”fra” uden at føle skyld

---

Og så til fremtiden for os alle. Det skal jeg ikke gøre mig klog på. Men jeg læste for nylig følgende som gjorde et vist indtryk på mig og som jeg håber vil gøre det samme for jer:

På bagsiden af indgangsdøren til en engelsk kirke fandt man året 1610 følgende bønsskrift:

”Herre, du ved bedre end vi, at vi er ved at blive ældre og snart gamle. Bevar os fra den skrækelige vane at tro, at vi nødvendigvis må udtale os om enhver sag og ved enhver lejlighed.

Fri os for trangen til at ordne alle andres affærer. Gør os eftertænksomme , men ikke triste, hjælpsomme men ikke nævenyttige

Når man tænker på vort uhyre forråd af visdom, kan det synes en skam ikke at bruge det fuldt ud, men du ved herre, at vi helst skulle beholde nogle få venner tilbage til det sidste.

Fri os for altid at ville remse endeløse rækker af detaljer op, og giv os evnen til hurtigt at komme til sagen.

Forsegl vore læber for ord om vore bekymringer og smerter.

De bliver flere og flere, og lysten til at beklage sig over dem vokser, som årene går.

Vi vover ikke at bede om bedre hukommelse, men om større ydmyghed, når vore erindringer synes at være i modstrid med andres. Lær os den sunde indstilling, at vi også kan tage fejl af og til.

Hold os nogenlunde omgængelige. Vi nærer ikke noget ønske om at være helgener – nogle af dem er meget svære at holde ud – men sure og tvære gamle mennesker er trods alt et af djævelens mesterværker.

Giv os evnen til at se noget positivt, hvor vi ikke har ventet det, og gode sider hos mennesker, vi ikke forventer det af. Og giv os endelig den nåde, at vi kan sige det til dem.

Og så til slut.

Kære Kirsten og Anna. Tak for indsatsen – fremmødet taler for sig selv.

Et hurra for årgang 1964